

<div></div>	<div>עין משפט<div>גו מוצה</div></div>
---------------------------------------	--

מַה א מ״י פ״ה מהל' מעשׂיק הלבּה יח:
מו ב מ״י שׁ הלבּה כ:
מו ג מ״י פ״ג מהלבּות מכוּרות הלבּה י ופּקד יט מהלבּות פּסח״מ הלבּה ט וע״ן טו״שׁפׁ יוד״ק ס׳ צו ט׳ע׳ כ:
מו ד מ״י פ״ה מהל' מעשׂיק הלבּה יח:

תורה אור השלם

- והבטן המקריב את עלת איש עור העלה אשר הקריב לכתבן לו יקדה: ויקרא ז. ה.
- והפשטי את העלה ונתח אתה לנתחיה: ויקרא ו. א.
- בחטאת פאָשם תורה את לקהם הכתן אָשֶׁר יִכְּפֵר בו לו יקדה: ויקרא ז. ז.

מוסף רש"י

עורות קדשי קדשים מגזן. ערות מחולות ואשמות וקריבנות ציור שמתקלחן ערות קדשי הקדשים לכהנים: קדשי עור העולה אשר הקריב. ויפטיץ צנחם מעולה לו ערות קדשי קדשים (פסחים יז.) ונאמר **באשה** לו יהיה. מחטפת באדם תורה לתפ לנס הכהן וגו' לו היה (לעיל יז.) מה להלן עצמותיו מותרין. לשנות מן ללס. אמי שמתני שחרי לכל לכהנים ותרם בעצמותם לא שייך אלף כדבר האלף מותרין. אלו בעצמותיהם צנחם לנס (לעיל) לא היה עורן אלא אוכלין אותן לא רצו מפשטיין אותן לא רצו אוכלין אותן (דף קה טו) **קדשים טמאתם** לאשמו לא יהא אחר ממרס צדמו אלף מעובר וורתם לבית השריפה אלמלא אין תקנה להביא הגזל קודם [ב] שנתחם ופלין לומר היינו מדרבנן הא לא תניא **בסיפא** גבי מזורע (לעיל) [ב] (דף קה טו) **קדשים טמאתם** לאשמו לא יהא אחר ממרס צדמו אלף מעובר וורתם ותנא **לבית** השריפה ומהכא מוכח פ' קמח' דמנחות (דף קה טו.) יש מחוסר זמן לנו ציוס ואע"ג דמן התורה פסול כריך צבור וורה דמתניא פרק כילד גולין (פסחים דף קט טו.) כל שפסולו בגופו שרף מיד קדש וצבעלים מעובר וורתם ופסולו [ב] בגופו הוי כמו פיגול וטריפה ונבלה אבל הקדמה לא. ברוך:

ליקוטים

והלכתא כדברי חכמים בברך בקבוצה והקוין במשיפה. כבור כעל מום מותר להאכילו לגוים ולכלבים שנאמר כעבי וכוילא כו. כמה דברים אומרים בבבלי שנשחט ונתערב כשר. אבל כבור שנת א נחת ונמצא טריפה אסור להאכילו לגוים ולכלבים דכל חיבא דלא קרינא ביה תאכלנו לא קרינא ביה בעבי וכו'. והתירו לגוים ולכלבים כבור. תודע שכן הוא שא"כ קשיא דרי' עקיבא אורי' עקיבא שחרי ר"ע אומר בבבורות (לב ע"ב) דכבור בעל מום מאכילין אותו לגוים, ואילו במסכת זבחים פ' שבע יום שבטו שרע' אמר ששוחטין כבור בעל מום בגבולין ונמצא טריפה שיהיו הכהנים בעורו מותרשע ולא בבשרו, הוי למדת שמאחר שנמצא טריפה דלא קרינא ביה תאכלנו שלא יהנו בבשרו להאכילו לגוים. וכן פירש רבינו שלמה שלא התיר ר"ע אלא לעור ולא בשרו, וגרס שם אמר רבי חייא הלכה כר"ע ואף ר"ע לא אמר אלא שחשוריו מומחה אבל לא התירו מומחה לא. ויש ספרים שגורסין שם אחר. כך והלכה כדברי חכמים בשרי בקבוצה ועור בשריפה. ורש"י אינו גורס שם אלא והילכתא כדברי חכמים ולא קאי אכבור כעל מום שדבר בו ר"ע שמוה פסקין הלכה שישוחט. אבל קאי אעור קדשי מקדש ואייריש קאי דא"י חנינא סגן הכהנים נמי לא ראיתו עור שיוצא לבית

קג:

ומודה רבי שאין הפשט קודם וריקה. משמע הכא דלכ"ע היכא דגולג פסול קודם הפשט וקודם זריקה אין הדס מרצה על העור ומימה דכסוף הגזל קמח' (צ"ק דף קה.) אמר גבי נתן אשם ליהויריב וכסף לידעיה דאס קדמו בני יהויריב והקריבו את האשם זכו

זכיהו כהנים זכאין בעורה ת"ל יעור העולה מ"מ עור העולה אין לי אלא עור העולה עורות קדשי קדשים מגזן ת"ל עור העולה א אשר הקריב יכול שאני מרבה אף קדשים קלים ת"ל עולה מה עולה קדשי קדשים אף כל קדשי קדשים **ר**בי ישמעאל אומר עור העולה אין לי אלא [ב] העולה עורות קדשי קדשים מגזן ודין הוא ומה עולה שלא זכו בבשרה זכו בעורה קדשי קדשים שזכו בבשרן אינו דין שזכו [ב] בעורן מוכח ויוכיח שזכה בבשר ולא זכה בעור מה למוזבח שכן לא זכה במקצת האמר בכהנים שזכו במקצת הואיל וזכו במקצת זכו [ה] בבוליה רבי אומר כל עצמו [ה] לא הוצרכנו אלא לעור העולה בלבד שבכל מקום העור מהלך אחר הבשר פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין [ה] ועורותיהן [נשרפין] עמהן חטאת ואשם וזבחי שלמי ציבור מתנה לכהן רצו מפשטיין אותן לא רצו אוכלין אותן עורן קדשים קלים לבעלים רצו מפשטיין אותן [ו] רצו אוכלין אותן על גב עורן אבל עולה נאמר בה ה'הפשטי את העולה ונתח אותה לנתחיה יכול לא יהו הכהנים זכאין בעורה ת"ל יעור העולה אשר הקריב[ח] לו יהיה פרט למבול יום [ט] (ומחוטר כיפורים) ואונן שיכול לא יזכו בבשר שהוא לאכילה יזכו [ז] בעור שאינו לאכילה ת"ל לו יהיה פרט למחוטר כיפורים ומבול יום ואונן ות"ק נמי תיפוק לי מדינא **כ**מילתא דאתיא בקל וחומר טרח וכתב לה קרא ורבי ישמעאל

האי אשר הקריב מאי עביד ליה פרט למבול יום ומחוטר כיפורים ואונן ותיפוק ליה מלו יהיה רבי ישמעאל למעמיה **א**דאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל נאמר בעולה לו יהיה ונאמר באשם לו יהיה מה להלן עצמותיו מותרין אף כאן עצמותיו מותרין מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לאשם שכן בשרו מותר לו יהיה קרא יתירא הוא: **מתני'** ככל הקדשים שאירע בהן פסול קודם להפשיטן אין עורותיהן לכהנים לאחר הפשיטן עורותיהן לכהנים **כ**אמר רבי חנינא סגן הכהנים מימי לא ראיתי עור שיוצא לבית השריפה **כ**אמר רבי עקיבא מדבריו למדנו שהמפשיט את הבכור ונמצא טריפה שיהיו הכהנים בעורו **כ** וחכמים אומרים אין **כ** לא ראינו **א** ראיה אלא יציא לבית השריפה: **ג**מ' כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו הכהנים בעורה ואע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה מגי רבי אלעזר ברבי שמעון היא דאמר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו אימא סיפא כל הקדשים שאירע בהן פסול קודם הפשיטן אין עורותיהן לכהנים לאחר הפשיטן עורותיהן לכהנים אתאן לרבי דאמר הדם מרצה על העור בפני עצמו רישא רבי אלעזר ברבי שמעון סיפא רבי אמר אביי מדסיפא רבי היא רישא נמי רבי היא ומודה רבי ישאין הפשט קודם זריקה רבא אמר מדרישא **ר**"א ברבי שמעון סיפא נמי **ר**"א בר"ש מאי **י**"ב קודם הפשט

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

לא יזכו צעורה: **א**שר הקריב. כל הקרבנות צנשמעט: **שזכה** צבצר [ב]. באימורים: **ש**כן לא זכה צמקמט. עורות שלא מלינו עור למוצח: תאמר צכהנים שזכו צמקמט. צעור העולה: **ל** כל עצמו כו'. אין לנו להביא ראיה לשאר עורות מעולה **י**"ד שפרט זה הכתוב לצדה מפני שלא

הוצרכנו ללמוד על שאר עורות מה תהא עליהן אלא על של עולה צלצד: **ועורוסיין עמהן**. כדכתיב ואת [ה] הפר ואת עורו וגו': **ל**או מפשיטין [ה]. שהרי לא הצריכו להפשטי ונתנו לכהן כמות שהן כדכתיב כחטאת כאשם תורה אחת וגו': **נ**אמר זה והפשיט. והצטר למוצח ועל העור שהוקיין להפשטי לא אמור מה תהא עליו ולמוצח איך יכול להציאו (זה) צדהדלי **י**"ח פרט לך הקטר צבצדים מופשטין ולא פרט לך העור עמהן: **ל**ו יהיה. רשייה דקרא [ה] המקריב את עולת איש עולה וכל קאי לו יהיה: **פ**רט לאוהן כו'. דלא חזי להקרבה: **ש**יכול לא יזכו צבצר. כלומר אע"פ שנתמעטו מלחלוק צבצר מלאכול [ה] לערב והוצרכו למעטן מן העורות [ב]: **ש**יכול לא יזכו צבצר. מפני שהוא ראוי [א] לאכילה והן אינן ראויס לאלכילת [ב] היום: **מדינא**. כי היכי דנפקא ליה לרבי ישמעאל ולמה לי קרא לערות קדשי קדשים: **א**שר קדשי קדשים מאי עביד ליה: **ס**יפוק ליה מלו יהיה. דנפקא ליה לרבי:

רבי ישמעאל לטעמיה. דדריש לו יהיה לדשא אחרימי: **ק**רא יתירא הוא. דמני למכתב עור העולה אשר הקריב לכהן ולשמוק: **מתני'** אלא וצנוסיין לכהנים. אלא נשרפים עם עורן: **ל**א ראיתי עור יוצא [ב] לשריפה. משהופשט. הכי מפרש לה בגמ' [קד:]. ונמצא טריפה. ואפילו שפסול זה היה צו קודם הפשט הואיל ולא יזכר עד לאחר הפשט יאותו הכהנים צעורו: אין לא ראיתי ראיה. שמא לא אירע צימיו שמיאל טריפה אחר הפשט ואם אירע נשרפה הוא לא ראה: **א**לא יאל לבית השריפה. הואיל וקודם הפשט הוה ציה כו': **ג**מ' ה"ג בגמ' כל שלא זכה המוצח צבצרה לא זכו הכהנים צעורה ואע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה. ו**ל**"ג כל שאין לו צבצר [ה] דהיהא מאי צעיל לענין דס מרצה על העור ה א היה צכהן עמח קאמר. אלא רשייה [ה] דהך דלעיל מהך נאקט ואומיב **ה**' הכי קמני רישא כל שלא זכה המוצח צבצרה כגון שאירע צו פסול קודם זריקה דלא היה לו [ה] לצבצר שעת היתר למוצח לא זכו הכהנים צעורה ולא פליג צין שהופשט קודם הפסול צין לא הופשט. אלמלא אע"ג דאפשטיה לעור קודם זריקה ונפסל הבשר ואח"כ ורק קאמר דלא זכו צעורה: **מ**ני **ר**" א לעזר

ב' שמעון היא דאמר. לקמן (קד.) אין הדס מרצה על עור חלוק צפני עצמו כלל צצר כגון אס נפסל הצצר ואין הדס מרצה עליו אף העור לא יאל מידי מעילה להיות ניתר לכהנים [ה] אחר הפשטן: **ע**ורוסיין לכהנים. ואפילו אירע פסול זה קודם זריקה: **א**שאן לרבי. דפליג עליה דרבי אלעזר לקמן (סז) ואמר הדס מרצה על עור חלוק צפני עצמו כלל הרקאת צצר: **ו**מודה רבי שאין הפשט קודם זריקה. אע"ג דאמר הדס מרצה על העור צפני עצמו היכא דאתרמי להפשט קודם זריקה, מודה הוא שאין כהנים [ב] רגילין צנך שאסור לשהות הדס כל כך הלאך [ב] נמי דקמני כל שלא זכה המוצח צבצרה לא זכו הכהנים צעורה טעמח משום דפסול דקודם זריקה קודם הפשט הוא [א] ומינה היכא דאתרמי להפשט קודם זריקה ונפסל אחר הפשט אע"פ שלא זכה מוצח צבצר זכו הכהנים צעורה ומשגמיהו צדה צבוה: **ק**ודם שנראו להפשט. [ב] קודם זריקה אין ערותיהן לכהנים ואפני הופשט ואח"כ נפסל וכל שכן כשהוא עם הצצר דאין דס מרצה על העור כלל צבוה: **ל**אחר שצנאו להפשט. דהיינו לאחר זריקה ערותיהן לכהנים ורש"י עורו [ג] עם הצצר כשנפסל כדקאמר רבי אלעזר דכיון שמרק הדס והורצה צצר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים: **ע**ל העור צפני עצמו. אס הופשט ונפסל הצצר קודם זריקה וזרק הדס הותר העור דקצנר רבי אין עור פסול אלא הנפסל עם הצצר אבל הופשט קודם פסולו אפי' [ה] קודם זריקה אמיל זריקה ושריח ליה וכל שכן [ה] אחר הפשט ואחר זריקה אלא אס קודם הפשט נפסל ואפילו אחר זריקה הרי הוא צבצר:

רבי רבינו רואה אלא יצא לבית השריפה (סמ"ג ענין ל"ט.) ומה שכתב מר דרש"י לא גריס הילכתא חכמים, ברשות מור לא כי אלא לא (גבי) [גריס] בשר בשריפה ועור בקבוצה כדאתא בסמ"ג, ומפרש סמ"ג טעמיה דס"ל הילכתא חכמים דפליגי אורי' חנינא אבל לעולם הילכתא כר' עקיבא, אלא בתנא אר' (הוא) דקאי יליך מינה, אם תורעה הסור נפל הבניין. אבל הפי' (המא) [המחורר] במה שפרשי" דרעת רש"י ולא גריס שריפה דלא שייכא שריפה בקדשי הנבזילין כגון כבור בעל מום, דעיליה קאי ר' עקיבא. אלא בקדשי מקדש. הילכן גריס טמאה הילכתא חכמים, (ועוד דבשר) [ועוד ובשר] בקבוצה. וכל זה כבר כתבתי למר בקיצור מרבוי הראשי (פ"ה דבבורות סוף סי' ב) אלא בחשובות ריי משמע דרית עשה לו קרינים כדורו אבל לא נודע למה, מאיזה טעם לא נדרוש ליה להאי פיסקא והילכתא חכמים (גומ' מהר"ל המדעות סוף קס):

מסורת הש"ס

א ת"כ צו פיט ה"ג ואילך כה"ע (ג) [פסחים יח: ועי'ג], **א** לעיל פו, (ד) ערות פייב מ"ב, **ס** [פי' מו' לקמן קד. ד"ה א"כ] עקיבאל, **ו** [כמותו כג.], **ז** [ממות ה.], **ח** [ז"ל דף פב: וכן אפסל שס לר:].

הגהות הב"ח

ה' רש"י ד"ה ה"ג וכו' ואומיב הכא קמני:

גליון הש"ס

[מתני' וחכמים אומרים וכו' אלא יצא לבית השריפה. עי' שטועות דף יא ע"ב בתוס' ד"ה משום עורה וכו':]

שינויי נוסחאות

א מינות עור העולה נמקמת (ש"ס: [ב] עור העולה (ש"ס: [ג] שיבור (ש"ס: [ד] יזכו כבודין (ש"ס: [ה] צנחמו. וכן מוקן צבצרי' [ו] הן נשרפין ועורותיהן עמהן ל"ל (ש"ס). ורבי צנחם חות מלתי' [ז] לא רצו (כ"ה) ודרבננא: [ח] הקריב לכהן לו יהיה (כ"ה: [ט] צנלון כ" דרש"ק מתק מיתב ומחוסר כיפורים. ויו טעמח דהרש"ק לא נמקין למקין (פ"ה) שה"ק ורש"י. ועי' גם רש"ש שמה עי"ו: [ז'ל אבל ריכו: (ש"ס: [א] ז"ל ראיתי (ש"ס) כ"ה וכו' ברוש"י: [ב] ונאי (כתיב"ה) [ג] בבשר. הקריב וגו' ועולה קאי כו' (ש"ס: [ד] ל"ל להעלה פסול פסול: [ה] ז"ל לאכול (ש"ס: [ו] דהא כתיב"ה ל"ל (ש"ס) (ג"ל: [ז] דקרא והבטן המקריב את עולת איש עור העולה אשר הקריב וגו' ועולה קאי כו' (ש"ס: [ט] ז"ל לאכול (ש"ס: [י] דהא כתיב"ה ל"ל (ש"ס) (ג"ל: [יא] דקרא והבטן המקריב את עולת איש עור העולה אשר הקריב וגו' ועולה קאי כו' (ש"ס: [בא] מיתב ראוי נמקן (ש"ס: [בב] ז"ל לאכילה (ש"ס: [בג] ויצא לבית השריפה ל"ל (ש"ס: [בד] ביה פסול פסול: [בה] צנחמיי נוסף וכו': [בו] רישא דהך דלעיל מיניה נקט (עפ"י ש"ח כ"ה): [בז] ז"ל לו (ש"ס: [בח] לכהנים סקי' ומש"ל אחר הפשטן ועורותיהן כו' (ש"ס: [כ"ה): [כא] ז"ל הכהנים (ש"ס). וכתיב' שאין צריך בכך ואסור להשרות הדם כו': [ל] הליכן ממתיון נמי (ש"ס: [לא] כתיב' וע"מ נוסף דהסתם זריקה קודם הפשט הווא: [לב] דהיינו קודם (ש"ס: [לג] כתיב' עורו: [לד] אפילו שלמה שלא התיר ר"ע אלא לעור ולא בשרו, וגרס שם אמר רבי חייא הלכה כר"ע ואף ר"ע לא אמר אלא שחשוריו מומחה אבל לא התירו מומחה לא. ויש ספרים שגורסין שם אחר. כך והלכה כדברי חכמים בשרי בקבוצה ועור בשריפה. ורש"י אינו גורס שם אלא והילכתא כדברי חכמים ולא קאי אכבור כעל מום שדבר בו ר"ע שמוה פסקין הלכה שישוחט. אבל קאי אעור קדשי מקדש ואייריש קאי דא"י חנינא סגן הכהנים נמי לא ראיתו עור שיוצא לבית

שיטה מקובצת

ונמצא מריפה שיהיו הכהנים בעורה. עיין שו"מ מהר"ם כ"ה כ"ה סי' מ"ח ונקלף סי' טע"ז:

^[1] מהל' מעשׂיק הלבּה יח:
מו ב מ״י שׁ הלבּה כ:
מו ג מ״י פ״ג מהלבּות מכוּרות הלבּה י ופּקד יט מהלבּות פּסח״מ הלבּה ט וע״ן טו״שׁפׁ יוד״ק ס׳ צו ט׳עׁ כ:
מו ד מ״י פ״ה מהל' מעשׂיק הלבּה יח:

^[2] והלכתא כדברי חכמים בברך בקבוצה והקוין במשיפה. כבור כעל מום מותר להאכילו לגוים ולכלבים שנאמר כעבי וכוילא כו

מסורת הש"ס

(א) לעיל פה, ט מוסף זמנים רפ"ד פסחים ענ. ירוש' פסחים פי"ו היה, א לעיל סב; (ד) [פסחים דף לז: עט;] (ס) ירוש' שם, ו) [נע' תו' לעיל עט: סד"ה ונטריפה בכזרות לב: ד"ה פסקא;] (י) לעיל פב, ט) (פ) בית המדרש [נע' רשי' מנחות פנ;] ט) שירך לעיל במשנה קג; י) [עירובין מו,;] (ס) [נע"ש תו' יבמות לו. ד"ה מר, ובין ל: ד"ה ומכמים, וי"מ עב, ד"ה קוסקו, וי"ב לז: ד"ה ומכמים, ובכזרות כח. ד"ה ר"מ].

הנהגות הב"ח

(א) רשי' ד"ה ונער וי' לבית השריפה ואני כלי' ומצת ולא נמחק:

שינויי הנסחאות

א) קמופילו התניא ועשית כלי' (י"ט"ו: ט) [א לא אליבא כו' כלי' וכיה בכל תמתי' (י"ח) אפילו כ]
ב) בש"מ גנים איצא, וכיה בכמתי' דרשי"א, אלל התוס' גרסו איצעב; ד] ז"ל דתניא (בה"ח הגר"ח: ט) [ח' ז"ל ותיבא (ש"ס: ט) ז' ז"ל תימא (י"ט"ו: ט) [ח] האפילו (ש"ס: ט) [ח] פניני דרבי אליעזר, ומינת דאדילי' לימא: ט] מפסדתי' (ז) ז' דליכא (כ"ט: ט) [ב' כ"ט: ט] ורבי פיש' טרחו בקבוץ זה, וע' פיש' מלאכות גפי' פנינ' אמתות: יב) דהוה דאע"כ (כ"י"ט: ט) [ג] הוה איצא דקתינ גבי יוצא אס דוק כרי כלי' (ש"ס ובי"ט: י) [ח] צמיט ודיו קיל, ונפ' פתיהם גרסו מלאכות: טו] ועין צערי' כ' (טו) שמעון נשרה וחלוי' הוא כלי' (י"ט"ו: י) [ח] בו פסול אחר (י"ט"ו: י) [ח] ז"ל דלא (ש"ס: י) [א] ז"ל קס"ד (ש"ס: ט) [ב] ז"ל בכבור (ש"ס: יא) מינת בו ממקח (ש"ס: יב) כמתי' דלא הובר טריפותו עד לאחר הפשט שריפתו והפשטו לעורו כו', וכיה כלי' פשיט' ש"ס, ועין צערי' וי"ק: יג) בקבורה, כדון קדשים בחיין דאין כרי (ש"ס: יד) כשחובאו (ש"ס: יד) (יב) אלל הכמיז'ם גרס לז ומוקין לה צנכור טס, ועין צערי' ונכסי' טס פ"ג מהלכות בכזרות ה"ג, ועין פ"ג וי"ק (הגר"ח: יד) (יג) וחסות' (ד'ו ריפ"ב: יד) [ב] ז"ל דרביצאצי (ש"ס) ובהתי' וכיה בראש פ"ג דבדורח, ועי' לעיל דף כ ע"כ כש"י ארת ח' וכלוקיטוס טס: כח] דרובין יצא לבית השריפה ואני אומר ובי פלי' (ש"ס, וכיה בראש"ש טס: יב) ז"ל לעוסקין (ש"ס: יג) ז"ל ועטוין (בתנ"י דוד: יד) [א] ז"ל מיד' (בלל' ואי') (ש"ס: יב) ז"ל גזירה (ש"ס: יג) [ג] כאלן קס"ד, ומתי' אבל לא התירי' מומחה וז' משמע וכו' (שטכ"י, בי"ט, צ"ק:) [ד] ז"ל כפי' עד כמה (בכזרות דף כח, הגר"ח:)

רבי אלעזר ברבי שמעון כו'. קסבר צוריקה כשרה תליא הימר העור אלל נפסל כשר קודם זריקה אין העור מותר ואפילו הופשט **קודם פסולו**: מ"ד.
הדס מרצה על העור לאחר שנפסל כשר: **כרבי אליעזר**.
דלמיר דס אע"פ שאין כשר: **אליצא דר' אליעזר כ"ע לא פליגי**.
כלומר מילמיה ררבי אלעזר **כרבי שמעון** דלמיר לא הורלה ודאי פלוגתא היא דעל כרחק מודה הוא לחילוי רבי אליעזר לא קאי כוותיה דהא קאמר זירוק לכמחילה אף ע"פ שאין כשר כגון אכד או נשרף אלמא זריקה מעלייתא היא:
כי פליגי **אליצא דרבי יהושע**.
כלומר הא דלמיר דמ"ד הורלה כר' אליעזר ולא כרבי יהושע לימא דלפילו אליצא ררבי יהושע אמרה רבי למילמיה: **ה"ג עד כאלן לא א"ר יהושע אלא צנכר דליכא פסידא לכהניס**.
ע"כ **לא קאמיר רבי יהושע** אס אין כשר אין דס אלל לענין לעלות קרבן לבעליס למוזה דליכא פסידא לכהניס והמורה אמרה (דב"ס יב) הכשר **והדס: אצל לענין עור דאיצא פסידא דכהניס אפילו רבי יהושע מודה**.
ללא מפסידנא: [א] להו שלא כדון ואס נשרף כשר או אכד קודם זריקה לכמחילה **לא חרוק וליכא ז פסידא דכהניס** שהרי **לא קרב הקרבן**: [א] ואס עבר חרק הדס הוא זריקה להמיר העור אע"פ: [א] שלא עלה לו הקרבן הקרבה הו וקרניה ציה עור העולה אשכ הקרינ: **מידי דהוה**: [א] **אדיעבד**.
דקמני אס זרק הורלה.
הניחא גבי נטמא איכא למימר ה"ן **מרצה אצל** [א] גבי יוצא לא מרצה ה"ן וקאמיר אס זרק הורלה אלמא ק"ל ה"ן היה לו לרבי יהושע כדרשה זו דאס אין

כשר אין דס דאס זרק הורלה הלכך **גבי אכוד** ושרוף נמי אע"ג כדדיעבד נמי פסול כדלמרינן **כניבד** זולין (פסחים עח:):
לענין עור מיהא מודה: **למאותן לא קאמר**.
דחי הכשר מלותן כדך וכי קאמיר ר' חנינא כנשרפין מחמת פסולן: **והאיצא קודם הפשט וקודם זריקה**.
דצין לרבי צין לרבי אלעזר ברבי שמעון נשרף לרבי משוס דקודם הפשט ולרבי אלעזר משוס דקודם זריקה: **הלון קאמרי'**.
מימי לא ראיתו עור מופשט יוצא לבית השריפה והנפסל קודם הפשט עורו נשרף כשכרו [א] ואין מפשיט'ס אותו: **והאיצא אחר הפשט קודם זריקה**.
דלרבי אלעזר ברבי שמעון חלון: [א] **ונשרף הוא**: ומשני **רבי חנינא כרבי ס"ג**.
דלמיר הדס מרצה על העור: ה"ג ואצ"א אפילו **תימא כר'** אלעזר בר"ש ומודה רבי שאין הפשט קודם זריקה.
אפילו תימא רבי חנינא כרבי אלעזר כ"ל דוקא קשיא לך הא איכא איכע צו [א] אחר הפשט קודם זריקה לא איתרמי צמייו דאפילו לרבי דלמיר הדס מרצה על העור בפני עצמו מודה הוא דאין הפשט קודם זריקה (ולא הורגלו כדך) וכל שכן לרבי אלעזר ברבי שמעון לא הורגלו כדך: **והאיצא נמאכא טריפה צבני מעייס**.
לא [א] נמאלא פסולו עד שהופשט ופסול זה קודם זריקה וקודם הפשט היה צו דקס"ד [א] דצין לרבי וצין לרבי אלעזר נשרף כדלמרן לרבי משוס דקודם הפשט ולרבי אלעזר משוס קודם זריקה: **מרצה**.
הואיל ולא הוכר פסולו קודם הפשט לרבי וקודם זריקה לרבי אלעזר מרצה על העור והצטר ישרף כשאר פסולי קדשים: אלא מאי **קמ"ל** רבי עקיבא.
כיון דשמעינן לרבי חנינא דלמיר כשאר קדשים מרצה למה לי לאשמעינן ככור [א]: **דאפילו כגזולין**.
ככור צעל מוס הנשחט צו [א] כמדינה על מומו ולא התירו הכתוב אלא באכילה כדכתיב (דב"ס טו) כשערך תאכלנו אכל אס מת עורו אסור וטעון קצורה ואשמעינן רבי עקיבא דהיכא דלא ניכר [א] טריפתו עד לאחר הפשט שראה שחיטתו והפשט עורו כאליו מרק דמו כמקדש ונמאל טריפה לאחר הפשט: **כשר כקצורה**. [א] דאין מאכלינן קדשים לכלגיס ושריפה ליכא דאין שריפה כקדשים אלא כשהוצאה: [א] לעזרה ונפסלו לאחר שחיטה: **והעור כשריפה**.
לא ידענא טעמא.
וגראה בעיני דל"ג האי פירושא [א] אלא ה"ג והלכה כדברי חכמים ותו לא מייד.
ותוספתא [א] זו גירסא דתלמידי [א] תרביצא [א] היא וטעו צמה ששינו צמשתנינו צמילתייהו דרצנן [א] לבית השריפה [א] יצא ואני אומר דרצנן לאו אדר"ע קיימי דאיירי כצכור כגזולין אלא אדרבי חנינא קיימי דאיירי כקדשי המקדש: **כדתני'** נשרפין צניס **הדשן**.
חוץ לג' מחנות כדילין לקמן כפיירקין [דף קה:] ועממאין **גנדים**.
לעסוקין [א] כן כדכתיב (ויקרא טו) והשורף אותם וגו': שלא **כמלותן**.
שנפסלו טעונין [א] שריפה כשאר פסולי קדשים: **צניס הנירה**.
פעמיס בעזרה פועמיס כהר הבית כדלמרינן כגמרא [ע"ב]: היו

מאן דאמר לא הורצה כרבי יהושע.
תימא היכי מני סבר כוותיה הא קמני ומודה רבי יהושע דאס זרק הורלה כדכסמוך ונראה לפרש ומ"ד [א] לא הורלה כר' יהושע דגזר נטמא כשר או נפסל ללא חרוק אטו אכוד ושרוף דליכא כשר כלל דהתם אפילו כדיעבד

ומאי אחר הפשט קודם שנראו להפשט אחר שנראו להפשט מאי רבי ומאי רבי אלעזר בר' שמעון דתניא רבי אומר הדם מרצה על העור בפני עצמו וכשהוא עם הבשר נולד בו פסול בין קודם זריקה בין לאחר זריקה הרי הוא כיוצא בו [ב] רבי אלעזר בר"ש אומר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו וכשהוא עם הבשר נולד בו פסול קודם זריקה הרי הוא כיוצא בו אחר זריקה הורצה כשר שענה אחת יפשיטנו ועורו לכהניס לימא כדרבי אליעזר ורבי יהושע קמויפלגי [א] יעשית עולותיך הבשר והדם [ב] רבי יהושע אומר [א]אם אין דם אין בשר אם אין בשר אין דם רבי אליעזר אומר דם אע"פ שאין בשר שנאמר יודם זבחיך ישפך [א] כ מה ת"ל ועשית עולותיך הבשר והדם לומר לך [ב] מה בדם כזריקה אף בשר כזריקה הא למדת שריוח יש בין כבש למזבח לימא מ"ד הורצה כר"א ומ"ד לא הורצה כר' יהושע [ב] אליבא דר"א כ"ע לא פליגי כי פליגי אליבא דרבי יהושע מ"ד לא הורצה כרבי יהושע מ"ד הורצה אמר לך עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם אלא בבשר דליכא פסידא לכהניס אבל עור דאיכא פסידא לכהניס אפילו רבי יהושע מודה מידי הוה אדיעבד [ב] דתנן [ד] נטמא בשר או נפסל או שיצא חוץ לקלעים ר"א אומר זירוק רבי יהושע אומר [ג] לא יורוק

קד.

מאן דאמר לא הורצה כרבי יהושע.
תימא היכי מני סבר כוותיה הא קמני ומודה רבי יהושע דאס זרק הורלה כדכסמוך ונראה לפרש ומ"ד [א] לא הורלה כר' יהושע דגזר נטמא כשר או נפסל ללא חרוק אטו אכוד ושרוף דליכא כשר כלל דהתם אפילו כדיעבד לא הורלה והכא נמי אין הדס מרצה על העור בפני עצמו אפילו כדיעבד כנטמא גזירה אטו אכוד ושרוף ולא מיירי הכא כצאכוד ושרוף אלא כנטמא או נפסל ומ"ד הורלה ע"כ לא קאמיר רבי יהושע דגזר [ב] אטו אכוד ושרוף ולא חרוק אלא גבי צעליס דליכא פסידא דכהניס שעדיין לא זכו צעורו אכל עור דאיכא פסידא [דכהניס] דכבר זכו כהניס משזורק הדס התם לא גזרינן אטו אכוד ושרוף מידי דהוה אדיעבד פ"י כפסול יוצא וטומאה דדיעבד אס זרק הורלה ולא גזרינן הכא נמי מרצה הדס על העור בפני עצמו ופירוש הקותרס דמוק: [א] א"ר עקיבא מדבריו למרנו כו'. משמע דוקא צעורו יאותו הכהניס אצל כשכרו לא דאפילו לעוצדי כוכציס אסור והקשה ה"ר אפרים דצפרק כל פסולי המוקדשים (בכזרות לב:): מתיי רבי עקיבא אפילו לעוצדי כוכציס ולעיל פ"י כר"ש פרק התערוצת (דף עא:): [א] אצל לא התירו הא לאו הכי לא והיינו דלא כר"מ דקניס צפרק [א] (כל פסולי המוקדשין דף לג): כצכור שנשחט שלא על פי מומחה מאלן דקדק בלכות גדולת דהא דקיימא לן [א] כרבי מאיר כגזירותיו דוקא כגזירותיו ולא כקנסיו [א]:

[א] ומודה רבי יהושע שאם זרק הורצה: א"ר חנינא סגן הכהנים כו': ולא הרי פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים למצותן לא קאמרינן הרי [א] קודם הפשט וקודם זריקה חלוי' קאמרינן והאיכא אחר הפשט וקודם זריקה לרבי אלעזר ברבי שמעון דאמר אין הדם מרצה על העור בפני עצמו רבי חנינא כרבי סבירא ליה ואיבעית אימא אפילו תוקמא [א] כרבי אלעזר ברבי שמעון מודה רבי שאין הפשט קודם זריקה והאיכא נמצאת טריפה בבני מעיים קסבר נמצאת טריפה בבני מעיים מרצה דיקא נמי דקתני א"ר עקיבא מדבריו למדרני שהמפשיט את הבכור ונמצא טריפה שיותו הכהנים בעורו ש"מ ואלא מאי קמ"ל ר"ע הא קמ"ל אפילו [א] כגזולין א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן ה"הלכה כר"ע ואף ר"ע לא אמר אלא כשהתירו מומחה אבל לא התירו מומחה לא יוהלכתא כדברי חכמים [א] (בשר בקבורה והעור בשריפה): **כדתני'** פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים בזמן שהן נשרפין כמצותן ישרפים בבית הדשן [א] ומטמאין בגדים ואם אינן נשרפין כמצותן נשרפין בבית [א] הבירה ואינן מטמאין בגדים

ס"ג.
דלמיר הדס מרצה על העור: ה"ג ואצ"א אפילו **תימא כר'** אלעזר בר"ש ומודה רבי שאין הפשט קודם זריקה.
אפילו תימא רבי חנינא כרבי אלעזר כ"ל דוקא קשיא לך הא איכא איכע צו [א] אחר הפשט קודם זריקה לא איתרמי צמייו דאפילו לרבי דלמיר הדס מרצה על העור בפני עצמו מודה הוא דאין הפשט קודם זריקה (ולא הורגלו כדך) וכל שכן לרבי אלעזר ברבי שמעון לא הורגלו כדך: **והאיצא נמאכא טריפה צבני מעייס**.
לא [א] נמאלא פסולו עד שהופשט ופסול זה קודם זריקה וקודם הפשט היה צו דקס"ד [א] דצין לרבי וצין לרבי אלעזר נשרף כדלמרן לרבי משוס דקודם הפשט ולרבי אלעזר משוס קודם זריקה: **מרצה**.
הואיל ולא הוכר פסולו קודם הפשט לרבי וקודם זריקה לרבי אלעזר מרצה על העור והצטר ישרף כשאר פסולי קדשים: אלא מאי **קמ"ל** רבי עקיבא.
כיון דשמעינן לרבי חנינא דלמיר כשאר קדשים מרצה למה לי לאשמעינן ככור [א]: **דאפילו כגזולין**.
ככור צעל מוס הנשחט צו [א] כמדינה על מומו ולא התירו הכתוב אלא באכילה כדכתיב (דב"ס טו) כשערך תאכלנו אכל אס מת עורו אסור וטעון קצורה ואשמעינן רבי עקיבא דהיכא דלא ניכר [א] טריפתו עד לאחר הפשט שראה שחיטתו והפשט עורו כאליו מרק דמו כמקדש ונמאל טריפה לאחר הפשט: **כשר כקצורה**. [א] דאין מאכלינן קדשים לכלגיס ושריפה ליכא דאין שריפה כקדשים אלא כשהוצאה: [א] לעזרה ונפסלו לאחר שחיטה: **והעור כשריפה**.
לא ידענא טעמא.
וגראה בעיני דל"ג האי פירושא [א] אלא ה"ג והלכה כדברי חכמים ותו לא מייד.
ותוספתא [א] זו גירסא דתלמידי [א] תרביצא [א] היא וטעו צמה ששינו צמשתנינו צמילתייהו דרצנן [א] לבית השריפה [א] יצא ואני אומר דרצנן לאו אדר"ע קיימי דאיירי כצכור כגזולין אלא אדרבי חנינא קיימי דאיירי כקדשי המקדש: **כדתני'** נשרפין צניס **הדשן**.
חוץ לג' מחנות כדילין לקמן כפיירקין [דף קה:] ועממאין **גנדים**.
לעסוקין [א] כן כדכתיב (ויקרא טו) והשורף אותם וגו': שלא **כמלותן**.
שנפסלו טעונין [א] שריפה כשאר פסולי קדשים: **צניס הנירה**.
פעמיס בעזרה פועמיס כהר הבית כדלמרינן כגמרא [ע"ב]: היו

היו

עין משפט ונר מצוה

בכא א מיי פרק א מהלכות פסח"מ הלכה לא:
ב מיי פי"ו מהלכות מעה"ק הלכה ד:
ג ד מיי פרק א מהלכות פסח"מ הלכה לא:
ג הו מיי פי"ג מהג' בכזרות הלכה י יו"ש כ"מ:
נא ז מיי פי"ז מהלכות מעה"ק הלכה ד:
גב ח מיי פי"ה מהלכות פרה לדומה הלכה ד:
נג ט מיי פרק ז מהלכות מעה"ק הלכה ד ופ"ה מהלכות פרה הלכה ד:

תורה אור השלם

- ↑ ועשית עלותיך הבשר והדם על מזבח וזוהו אֶלְיֹהֶיךָ ודם זֶבְחֶיךָ יִשָּׁפֵךְ על מזבח וְזוֹהַר אֶלְיֹהֶיךָ וְהַבֶּשֶׂר תֹּאכְלוּ: דברים יב, כז

מוסף רש"י

אם אין בשר.
לאו כגון שנטמא או שנאכד, אין הדס מרק (פסחים יז) דם אע"פ שאין בשר.
כשרה ונפירו הבעליס מה דם.
עולה: כזריקה.
שעומד בלחך חורק מן הכלל, כדכתיב וזרקו: אף בשר כזריקה.
אלמא חזרי יס וממתה האייר חוקק לחיקה שועמד בכבש וזרקו אל כעב האייר להעביה: שרידח יש בין כבש לכבש חזרה מן הכלל, כדכתיב וזרקו: אף בשר היה ראש הכבש ונעב מנזח אלל חזיר מעט מסקי צימטי (לעיל גב) ובינו' פסחים טז).
והמסדר לת האיברים עומד על הכבש וזרקן על מערכת העליס לקייס מצות זריקה: או נפסל.
כטול יוס (פסחים טז) ר"א אומר זירוק.
את הדס, ר"א לטעמיה דלמיר כניבד זולין (דף עז).
דס אע"פ שאין כשר: ר' יהושע אומר לא יזרוק, ר' יהושע לטעמיה דלמיר אס אין כשר אין דס, ואלל חוץ לקליס כצכור קדשי הקדשים קאמר שמחילה עלון חומת עזרה, כדכתיב כטולה כחזר אלל מועד חלבוה, ואס יאמא נפסלת כדלפנין ככרר זולין מאל הקודש פנימה (שם טז):

שיטה מקובצת

ת"ל ועשית עלותיך בו'.
עין לעיל דף ס"ב ע"ב:
ואף רבי עקיבא, עיין בתוס' בכזרות (דף ל"ב ע"ב):